

LA DERIVA DELS PERICOS

El RCD Espanyol canvia d'amo

Creuen els pobres que el remei és acabar de pagar la hipoteca. Al morir, el deute segueix pendent. La pobresa no comença ni acaba en la hipoteca. Hom és pobre per naixement, nacionalitat, circumstàncies mil, també intel·lectuals que impedeixen assolir un cert nivell de benestar. La hipoteca és conseqüència, no pas causa. És el que fa anys li està passant a un club de futbol català, l'Espanyol.

En pocs anys, el club ha passat de mà en mà. Mans benintencionades, segur, però incapaces de cobrir la pobresa pendent. Darrerament el mecenatge local ha donat pas a les inversions estrangeres. L'amo ja no és un soci de possibles, és un inversor japonès que representa un munt de societats escampades pel món o, ara, un d'Americà.

En arribar a aquest punt potser caldria aturar-nos un moment: que coi foten japonesos, àrabs i americans comprant clubs de futbol? I no només comprant grans clubs. Hi ha un fotimer d'associacions esportives de quarta regional a les que algun magnat estranger dóna una propina per poder comprar pilotes rodones. Serveixen els camps de futbol, encara que siguin de gespa

artificial per entrenar entrades i sortides de capital dubtós? La compra venda de cracs s'aprofita per blanquejar ni que sigui la samarreta del club comprat?

Pels aficionats espanyols el seu club de futbol representa molt més que la seva autonomia. El club és el cau on guarda els sentiments patris. Ha de ser dur pels socis pericos veure com la seva presidència, una mica la seva entitat, s'allunya de casa i encara més veure com l'allunyament sentimental no serveix per pagar els deutes pendents. Fa masses anys que l'Espanyol és un club pobre, que té socis i terrenys i coses però que no surt d'una situació esportiva melindrosa. A vegades l'amor necessita xampany i l'esport sentiments.

Què pot sentir Chen Yansheng, propietari d'una empresa de joguines per l'Espanyol, i Alan Pace què hi fa per aquí? En una hipotètica conversa entre un vell soci espanyolista i el nou propietari del club es veuria l'abisme que els separa. I les diferències no serien només idiomàtiques.

Cal dir també una darrera cosa; a vegades l'origen marca el destí. L'Espanyol va ser durant molts anys reserva espiritual de la Catalunya franquista. I ara han de lluitar per no estar a segona. *Que cada palo aguante su vela.*

